

[P. Munch.]

men det er jo Ting, vi kan vende tilbage til i Udvalget. Maa jeg i Forbindelse hermed dog nævne en Ting. Den højtærede Minister sagde i Tilknytning til en Udtalelse fra anden Side, at han mente, at hvis Kastellet ikke længere skal benyttes af Militæretaten, vil det koste 3,9 Mill. Kr. Jeg har ogsaa set dette Tal anvendt i Pressen. Jeg tilstaaer, at det forbavser mig. Det er mig fuldkommen uforstaaeligt, at man ikke, hvis man i øvrigt gennemfører de Planer, der her foreligger, eller blot gennemfører Planen af 1922, med største Lethed kan anbringe alt det Militær, der findes i Kastellet, andre Steder uden at give Penge ud i den Anledning. Det er fuldstændig ubegribeligt med den Overflod af Plads, som Militæretaten nu har her, at der virkelig skulde være Brug for noget som helst andet af Nybyggeri af Hensyn til, at de Magasinrum og den Smule Mandskabsrum af haabløs Beskaffenhed, der nu findes i Kastellet, ophæves.

Dernæst et Ord om Gennemførelsen af Parikronen. Den ærede Ordfører for Partiet Venstre erkendte, at Parikronens Gennemførelse betød en Nedgang af omtrent 25 pCt. i Forhold til de 47 Mill. Kr. fra 1922. Dette vil med andre Ord sige, at vi kommer ned paa mellem 35 og 36 Mill. Kr., og hvis man regner med de ordinære Militærudgifter og ser bort fra de ekstraordinære, som i 1922 kun er bevilget paa 10 Aar, vil det sige, at vi skal ned til 33 Mill. Kr. Jeg regner da med, at denne Erkendelse maa præge den ærede Ordførers Opfattelse af det Forslag, der her foreligger, og hvis han erkender dette, kan han ikke være tilfreds med Forslaget, som det foreligger, thi Forslaget gaar 7—8 Mill. Kr. op over dette Beløb. En saadan Nedgang maatte da gennemføres, hvis man virkelig skulde bringe det i Overensstemmelse med Udtalelserne om Parikronen.

Dér glædede jeg mig for øvrigt ved at høre, hvad den ærede Ordfører sagde, thi han sagde dette, at naar vi skal anvende Parikronen paa Militærudgifterne, kan vi ikke paaberaabe os, at vi satte disse Udgifter ned i 1922, saaledes som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti krævede; de to Herrer mener begge, at der foregik en klækkelig Nedgang i 1922, men den ærede Ordfører for Venstre siger nu, at det kan vi ikke tage som Udgangspunkt ved vor Beregning af Parikronens Anvendelse. Det kan Venstre heller ikke, thi Venstre førte sin Valgkamp i 1926 paa dette, at paa de da bestaaende militære Udgifter

skulde Parikronen anvendes. Fra Møde til Møde har jeg hørt dette gentaget med den overordentlige Standhaftighed, hvormed man overalt gentog denne Sætning om Parikronens Gennemførelse, som man nu anvender paa alle andre Omraader, men ikke paa dette Omraade.

Den højtærede Forsvarsminister gjorde i Forbindelse hermed en Bemærkning, hvorved han førte det hele over paa et andet Grundlag, idet han sagde: Men hvordan er det i Forhold til Militærudgifterne i 1914 og Pristallet? Ja, dér er det saadan, at de ordinære Militærudgifter før 1914 var 24 Mill. Kr., og omregnet efter Pristallet bliver dette omkring ved 42 Mill. Kr. Naar vi regner den samme Gruppe af Udgifter med til Militærudgifterne nu, som vi regnede med den Gang, saa giver det Forslag, der her ligger paa Tingets Bord, noget over 42 Mill. Kr., hvilket med andre Ord vil sige, at vi skulde have faaet Opgivelsen af Københavns Befæstning, hele Forandringen at vort Militærvæsen, uden at der efter denne Beregning er foregaaet nogen som helst Indskrænkning i Forhold til Tiden forud for 1914. Jeg skal ikke indlade mig paa, hvor meget denne Pristalsberegning er værd; jeg nævner kun Resultatet af den Beregning, som den højtærede Minister for et Øjeblik siden nævnte for os.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti vendte sig til mig og til os andre i det hele taget med Hensyn til Værdien af et Militærvæsen. Han mindede om Begivenhederne vedrørende Mineudlægningen. Derom har jeg allerede udtalt mig i Gaar. Det er urigtigt, naar det ærede Medlem stadig tror, at Tyskerne spurgte, om vi vilde udlægge Minerne paa det Sted, og saa sagde, at hvis vi ikke gjorde det, vilde de udlægge nogle andre Miner netop paa det Sted. Noget saadant har ikke foreligget. Der har foreligget en almindelig Forespørgsel fra Tyskland om, hvorvidt Danmark agtede at udlægge Miner, men vi var af den Opfattelse, at hvis dette ikke skete, vilde der foregaa tyske Mineudlægninger, efter vor Opfattelse for øvrigt efter al Sandsynlighed som en Fortsættelse af den paabegyndte Udlægning ved Sydspidsen af Langeland og ikke paa de Steder, hvor vi kom til at foretage Spærringen.

Men dette er mere et historisk Spørgsmaal. Jeg har sagt i Gaar, og jeg gentager det, at jeg anser det for nyttigt, at vi var i Stand til at foretage dette i den Situation, som da forelaa. Om en tilsvarende Situation kan tænkes at komme igen, kan ingen sige. Vi afviser ikke Muligheden deraf, og derfor